

Yasemin Göksele

– Ahmet Erbey · 01 Şubat 2012

Duydum ki; sessizce yol almışsın bu şehirden
Ne acelen vardı be!
Ne çok sevmişsin toprağı öyle
Gitme! Desem,
Hadi gitme be!
Bak yalvarıyorum Rabbime,
Rüyadan ibaret olsun bu gördüklerim,
Tatlı bir yalan olsun bu söylenenler
Gözlerimi açayım her şey eskisi gibi olsun ne çıkar...
Gitme! Kimsesiz kalır YASEMİN çiçeklerim.

Saat bir ertesi gecenin
Anılar anımı boğazlıyor
Sırılsıklam gecemin gözleri
Yüreğimde ağlayan bir beste
Sen geçiyor gecemin her anından
Duada ellerim" NE OLUR GİTME!"

Kalemi, kâğıda
Yüreğimi, acılara
Kendimi içimde bıraktığın boşluklara savuruyorum
Kabullenmez bir fikir var düşüncelerimde
Kabul edemiyorum.
Kal be! Kal YASEMİN, kal ki
Çiçekler açsın yeniden gülüşünde

Saat bir ertesi gecenin
Dolu dolu şiirim gözleri
İki deliydik biz,
Birimiz acıların başkenti,
Diğerimiz ayrılıkların.
Ve ikimizin kesiştiği yerdin şiir
Bizi buluşturan duruk aynı şey
Aşk, keder ve ayrılık sancısı...
Farklı yerlerde olmuşsuz ne fark eder.

Herkesin yüreği sol yanındadır
Herkesin acısı da, SEN DAİMA İÇİMİZDE OLACAKSIN YASEMİN
RUHUN ŞAD, MEKÂNIN CENNET OLSUN... ÂMİN